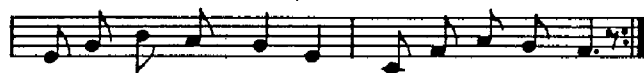

Fröken Agnes

Frö-ken Ag-nes ut-i dyst-ra drömmar gör
Fast-än rummet fint och hon i si-den klädd

Och i nat-tens tyst-nad ing-en ro hon får.
Ändock hennes sömn flyr bort från spelsnydd bädd.

2. »O, grymma öde, varför blev jag född,
I kvalfull längtan är min tid förödd.
Att vara fattig, vilken härlig lott
Mot den att rik och fridlös bo i gyllne slott.

3. Torparsonen Gustaf hon ej glömma kan,
Fast sex år förflutit sedan han försvann.
Ej ett ord till avsked, ej en enda rad —
Kanske att han vilar i den tysta grav.

4. Så hon ensam satt i natten stum,
Då hennes far kom in i hennes rum!
»O, dyra Agnes, nu din fader gläd
Och nästa vecka uti brudstol träd.»

5. Hon svimmar först, men fattar sedan mod.
»Visst är du väl en far så god, så god,
Men mig förlåt, jag mig ej gifta vill,
Kan aldrig höra greve Reinhold till.»

6. »Du otacksamma barn», skrek fadern vred,
»Skall du som andra icke följa tidens sed.
Det är din plikt att lyda utan prut,
Det är för snart ej att din frökentid tar slut.»

7. Det är min plikt att lyda känslans röst,
Se, minnet av en vän jag bär inom mitt bröst,
Den vännen, som jag alltsen mina barndomsår
Har älskat och den enda som min loven får.

8. Sen hon ensam satt uppå sitt rum,
Den strid hon stred, hon endast själv den vet,
Men innan fågeln bådär morgon god
Hon klädd och färdig står på faderns rum.

9. Hon stammar: »Fader, tack och ett farväl,
Förlåt att jag ej sälja kan min själ,
Förlåt mig sorgen, som jag vållat Er
Förlåt, förlåt, vi ska ej träffas mer!

10. Jag reser nu långt bort till fjärran land,
Där ett vänligt öde mig nog tar om hand.
Jag reser dit — dit mången rest förut,
Och kanske där min frökentid tar slut.»